

La República Catalana és la solució del conflicte

written by Pau Miserachs | 25 de desembre de 2021

Els temps actuals són convulsos i incerts. Catalunya s'enfronta a una política unitària i centralista de l'Estat que governen els socialistes aprofitant la rigidesa constitucional que dona força al nacionalisme espanyol.

Cada dia es fa més difícil creure que el diàleg compromès permetrà obtenir del regne d'Espanya el reconeixement nacional de Catalunya i el dret a l'autodeterminació d'aquest fet nacional. El desgast d'ERC, partit que creu en el diàleg, és considerable.

Els atacs públics als catalans del dirigent del Partit Popular Pablo Casado han fet reaparèixer la confrontació social, buscant provocar la fractura social a Catalunya, recrear les dues Espanyes enfrontades, però a Catalunya, que ens fan retrocedir a temps passats de violència i destrucció.

Pablo Casado s'ha proposat superar la violència dialèctica dels dirigents de VOX al Parlament de Catalunya i d'Inés Arrimadas i Carlos Carrizosa. És també la seva lluita per fer-se amb l'hegemonia de la dreta espanyola ara que perd vots.

No sabem el cas que faran els ciutadans espanyols a aquesta mena de cridaners, i els castellanoparlants de Catalunya a aquest personatge polític que es mou en el discurs de la mentida i la crispació, i no s'adona que està perdent credibilitat entre la gent sensata.

No veiem possible, ara que el món mira a Espanya i les institucions internacionals estan informades del que passa, que es torni a repetir l'«A por ellos» i la violència repressora dels guàrdies civils mobilitzats contra el referèndum català. Ara ja saben, com els periodistes, que el

mòbil pot transmetre informació del que succeeix a qualsevol indret del món en segons. El retrat d'Espanya no va ser precisament de flors i lloances, més aviat de preocupació i d'involució.

A Catalunya no hi ha la persecució dels castellanoparlants que diu Pablo Casado en actes públics ni s'impedeix als escolars castellans anar a fer pipí. És greu el que fa aquest home. Vol cridar també a una guerra santa contra Catalunya? Servirà d'alguna cosa la querella que per atiar l'odi han presentat Junts i la Generalitat contra Pablo Casado?

Ha quedat molt clar des de fa mesos que el PP de Pablo Casado s'ha proposat polaritzar la política catalana, mentre els seus adherits a Catalunya guarden silenci i no s'atreveixen a contradir-lo. Està treballant Pablo Casado per fer créixer VOX a Catalunya?

Donar llargues com fan els socialistes a les negociacions bilaterals Catalunya-Espanya i les negatives avançades del socialisme espanyol al dret al referèndum d'autodeterminació limiten la resposta democràtica dels catalans que volen escriure un futur en pau, llibertat i democràcia, desenvolupant el seu propi destí nacional.

No es veu la voluntat real que el diàleg compromès sigui substantiu amb l'independentisme, com diu Pere Almeda i Samaranch, exdirector del Centre d'Estudis de Temes Contemporanis de la Generalitat de Catalunya, en el llibre *Cataluña-España: ¿del conflicto al diálogo político?* (Editorial Los libros de la catarata, Madrid 2021), per manca de propostes del govern espanyol. Per tant, per ara ni reforma de la Constitució, ni convocatòria pactada de referèndum a Catalunya.

La realitat política que vivim ens porta a tots al fracàs en les nostres relacions. El bloqueig a les iniciatives catalanes i el negacionisme d'una part d'Espanya, inclosos els partits

espanyols, fan inviable qualsevol temptativa d'obrir un camí d'entesa cap a la independència de Catalunya.

No es pot pronosticar el temps que durarà aquesta situació si no apareix una decidida voluntat de resoldre el conflicte i s'acaba amb la repressió contra l'independentisme.

La via única republicana iniciada amb una Catalunya municipal republicana pot ser el camí per assolir la independència que significaria la proclamació de la República Catalana. ¿Es podria tornar a repetir la història, però ara a Catalunya, de l'adveniment d'una República amb una victòria republicana a les eleccions municipals del 2023?

A Catalunya existeix la constància, la resiliència i l'esperança que les noves alternatives acabaran prosperant. El regne d'Espanya no pot seguir vivint d'esquena al dret internacional que per damunt de qualsevol constitució reconeix el dret a l'autodeterminació com a exercici de la llibertat d'expressió dels pobles. El dret de Catalunya a ser país lliure i independent del regne d'Espanya és indiscutible.

A Espanya volen seguir ignorant que Catalunya no va concórrer amb Castella en la fundació d'Espanya. No els convé a la gent com Pablo Casado i Inés Arrimadas que se sàpiga la veritat de la història.

Difícilment es pot rebaixar la polarització política mentre actuïn contra Catalunya polítics com Pablo Casado repetint falsedats històriques o els representants parlamentaris de VOX i C's que només tenen per objectiu destruir Catalunya, que recorden aquell *delenda est Rússia* amb què es mobilitzaven tropes espanyoles al costat de l'exèrcit nazi. Casado, com bon alumne de José Mª Aznar, és clarament el retorn a un passat infame.

Les eleccions al Parlament de Catalunya del 21 de desembre de 2017 i del 14 de febrer de 2021 han permès confirmar el clima de divisió política existent a Catalunya i la possibilitat

d'entesa i pacte dels partits independentistes majoritaris, actuant amb unitat estratègica en la defensa dels drets i llibertats catalanes.

La Moncloa ho va organitzar tot perquè l'independentisme perdés les eleccions a Catalunya, però els va sortir malament. Qui decideix i vota és el poble i amb això no hi comptaven.

L'extrema dreta espanyola no ha dubtat a treballar per influir negativament a Catalunya i fracturar la societat, sense reflexionar prèviament en quina situació deixaran la democràcia i els seus valors.

El conflicte català no ha aturat el debat polític ni les diferències entre els membres del govern català, si bé l'octubre del 2017 es va interrompre la normal vida política catalana per un cop de llei decidit des del Senat espanyol a proposta del Partit Popular secundat pel mateix partit socialista.

El conflicte segueix, estudiant però la part catalana els horitzons de possibles solucions, mentre es degrada la vida política parlamentària catalana a conseqüència de les reiterades amenaces de persecució judicial de les dretes i la ultradreta presents al Parlament de Catalunya. Ser membre de la mesa del Parlament o diputat és ser aspirant a rebre acusacions penals per desobediència si no s'aplica un la llei del silenci.

El futur polític de Catalunya s'ha d'assolir i construir sense presses. Ha de ser sòlid i indestructible. L'independentisme haurà d'aplicar criteris de síntesi reconciliant les posicions diferents i les divergències que han allunyat el desig d'unitat estratègica. En cap cas uns no han de voler córrer més que els altres. Sense unitat no hi haurà victòria.

L'autodeterminació va ser concebuda com el pal de paller de l'independentisme. L'experiència d'Arenys de Munt de 2009 va demostrar el que era possible obtenir amb el vot lliure. La

voluntat popular i la legitimitat col·lectiva van fer la seva feina construint sobirania.

El relator de les Nacions Unides, Alfred de Zayas, el 1014 va veure aprovat per l'Assemblea General de les Nacions unides un informe seu sobre el dret de Catalunya a l'autodeterminació. De Zayas va recordar en el seu informe que el dret d'autodeterminació existeix a l'ordenament jurídic intern de tots els estats membres de les Nacions Unides com a dret imperatiu de posició jeràrquica superior i d'obligat compliment segons disposa la Carta de les Nacions Unides de 1045 que Espanya va publicar en el BOE del 16 de novembre de 1990.

Segons el mateix de Zayas es reconeix com a poble a tot grup de persones amb una tradició històrica comuna, una identitat ètnica, homogeneïtat cultural, unitat lingüística, afinitat ideològica o religiosa, una vida econòmica en comú, connexió territorial, consciència de ser poble i voluntat de ser reconegut com a tal.

La consulta del 2014 promoguda pel llavors president de la Generalitat, Artur Mas, va ser en realitat un acte de desobediència massiva i d'afirmació de la llibertat d'expressió, com també el referèndum del 2017 que havia prohibit el Tribunal Constitucional.

En totes dues consultes es va imposar el vot favorable a la independència de Catalunya i la creació d'un estat propi. El govern espanyol en lloc d'assumir aquests resultats va optar per la via repressiva, creant autèntiques dificultats perquè la independència de Catalunya pogués avançar.

El regne d'Espanya ha intentat estancar el conflicte polític amb Catalunya per no haver de reconèixer res, començant per la violència repressiva i el fracàs espanyol quan intenta aturar reiteradament la manifestació de voluntat dels catalans favorable a la independència. Espanya no vol deixar anar

Catalunya. Amb Portugal ja en van tenir prou.

El regne d'Espanya ha decidit negar l'evidència de l'existència del poble català amb govern propi des de l'època medieval, actualment minoria que ni els tribunals ni els governs de l'Estat reconeixen com a nació.

Avui, agradi o no, Catalunya té integrada la seva sobirania dins del marc del poble espanyol amb el qual no es confon, sense que l'Estatut d'Autonomia de 2006 pugui ser considerat com un element de relacions institucionals i un vigorós instrument de diàleg entre Catalunya i l'Estat espanyol, obligant al poble català, com diria Alfred de Zayas, a buscar vies alternatives per l'exercici pacífic i democràtic del dret a l'autodeterminació i assolir la independència.

La resolució pactada del conflicte no pot ser altra que reconèixer el dret de Catalunya a la independència del regne d'Espanya i establir les condicions i pactes de la secessió de Catalunya de l'estat predecessor. Els convenis internacionals sobre la secessió d'estats en són la guia jurídica.

Catalunya veu mostres d'indiferència espanyola al seu ser, des d'ignorar la cultura catalana als mitjans de comunicació espanyols i mostres de violència patides per la societat civil catalana amb la temptativa de fer fracassar el referèndum del 1r d'octubre 2017. També pateix Catalunya el boicot internacional del cos diplomàtic espanyol que segueix instruccions del govern central.

En l'aspecte empresarial han estat moltes les interferències i pressions perquè es traslladessin fora de Catalunya empreses amb bon nivell de funcionament i resultats. La qüestió era treure als catalans el creixement del PIB per poder culpabilitzar l'independentisme d'aquesta fuga empresarial. Aquestes actituds no demostren voluntat de solucionar el conflicte, sinó que són senyals de domini i supremacisme espanyol sobre Catalunya.

Definitivament, Espanya per ara no vol acceptar que el dret al referèndum és legal i legítim, digui el que diguin els articles 10.2 i 96.1 de la Constitució de 1978 respecte de la validesa en dret intern dels tractats internacionals ratificats per l'Estat espanyol.

El desafiament independentista segueix i no farà marxa enrere, perquè és tot un poble el que ha dit prou a tants abusos, repressió, enganys i trencament del consens amb el poder coercitiu de l'Estat, sigui policial o judicial.

Però Catalunya segueix oferint l'oportunitat del diàleg i trobar l'entesa per fer possible la solució al conflicte polític. Catalunya no renuncia a obtenir per la via del diàleg i el suport popular l'acord per celebrar un referèndum acordat, com diu el jurista i professor universitari Joan Ridaó, amb una interpretació flexible de la Constitució, perquè resoldre la crisi política amb un acte democràtic ho justifica.

També diu Joan Ridaó que serà necessari un discurs potent, inclusiu i transversal, amb la majoria social donant suport i amb complicitats internacionals per no caure en la frustració i més desorientació.

Un tracte digne i respectuós a la política exterior catalana ha de ser un dels primers punts doncs de la pròxima reunió de la taula de diàleg perquè s'acabin les accions diplomàtiques i trucades procedents de l'administració central o ministres del govern per fer fracassar contactes i reunions de polítics catalans a l'exterior.

Espanya ha d'entendre que la via d'entesa i resolució del conflicte no és continuar amb la repressió i promoure el boicot internacional contra Catalunya i la seva gent.

L'Estat espanyol i els polítics de les dretes i ultradretes, però, incompleixen reiteradament la seva obligació constitucional de protegir els pobles d'Espanya, perquè

Catalunya encara ho és tot i annexionada contra la seva voluntat, en els seus drets humans, cultures, tradicions, llengües i institucions.

La Generalitat de Catalunya existeix des de 1359, però el passat no compta en un Estat que no reconeix la història ni els drets del poble català que políticament existeix i es considera amb dret a ser tractat com a subjecte polític.

El regne d'Espanya ha d'acabar acceptant que la República Catalana, democràtica i de drets socials és la solució al conflicte i que res no legitima l'Estat espanyol per impedir-ho i seguir ofegant l'economia pública de la Generalitat, limitant les competències d'autogovern, interferir en l'ensenyament de la llengua amb la immersió, seguir mantenint el dèficit fiscal, ignorar la cultura catalana que expressa la producció audiovisual, el teatre, la literatura i l'art, fer boicot comercial als productes catalans i etiquetats en català, i seguir prohibint als catalans decidir lliurement el futur polític que volen.

Tampoc pot negar-se a més el govern espanyol a decretar l'amnistia de tots els perseguits per la justícia espanyola per la seva participació en l'organització i desenvolupament del referèndum d'autodeterminació del 2017 i els aldarulls posteriors. La cultura de la pau es fa amb el diàleg i la negociació.

Si Espanya no admet aquestes premisses, estaria legitimant la unilateralitat que defensen Junts, els partits independentistes adherits i electoralment aliats, l'ANC i una part d'ERC, perquè Espanya només demostraria tenir interès en la seva hegemonia i mantenir Catalunya en situació de dependència com a fre i contenció de tota temptativa d'independència, mantenint l'autonomia amb una economia feble, en una presó forçosa d'il·lusions i esperances com ho és actualment.

La independència de Catalunya que ara volen assolir els partits que governen la Generalitat té un objectiu de benestar, justícia social i democràcia, als quals hem d'afegir cohesió social, homogeneïtat de país i assumir col·lectivament el repte de construir un nou estat obert al món i a l'actual globalització. Només la independència ens pot permetre deixar de ser l'autonomia intervinguda que som i desenvolupar lliurement la personalitat nacional de Catalunya.